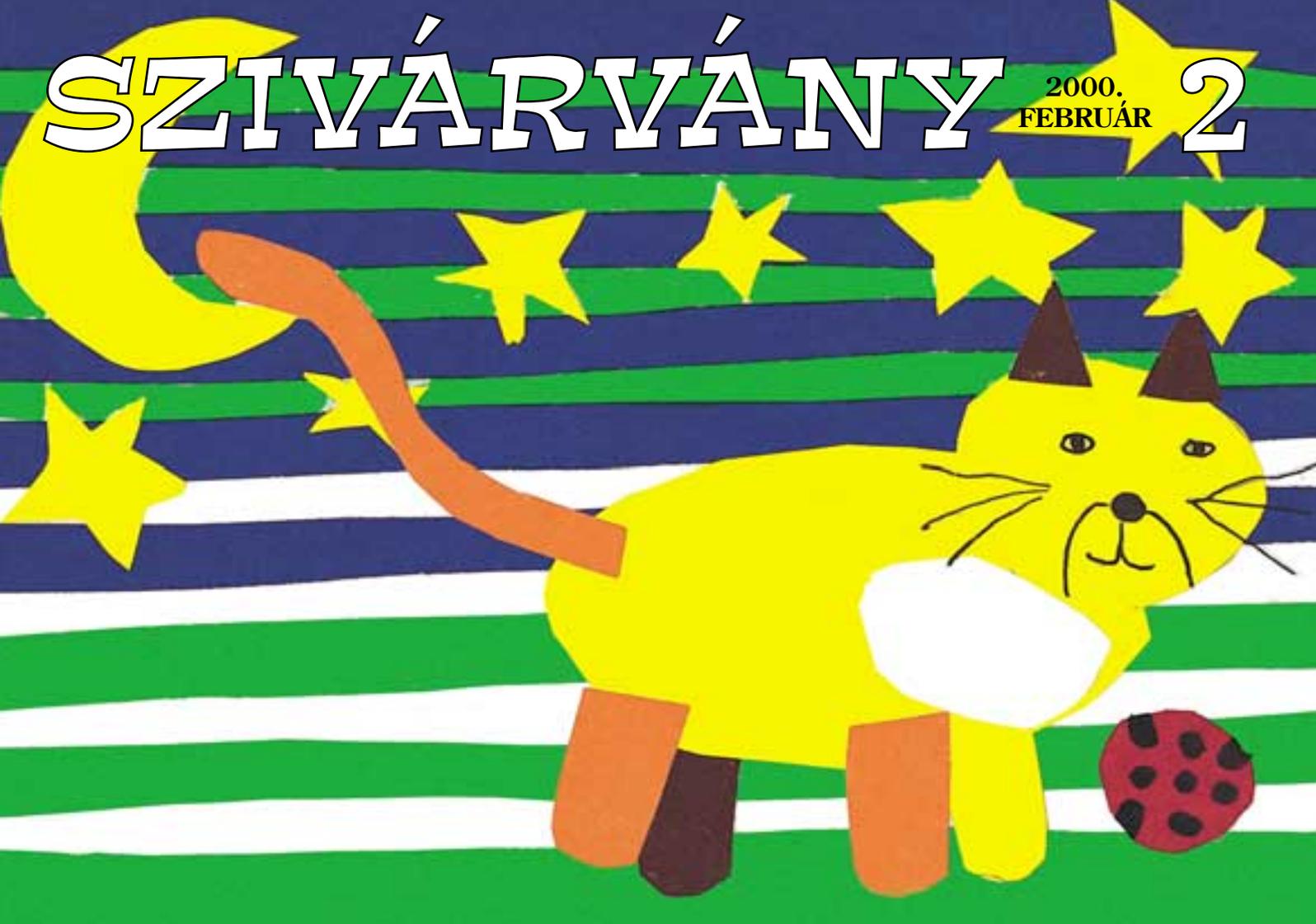

SZIVÁRVÁNY

2000.
FEBRUÁR

2

Én meg kihúzó magam,
elegánsan, finoman
átmegyek az udvaron,

tudom, hogy a puma, párduc,
a jaguár, s amit már tudsz:
a tigris is: rokonom!

(GYURKOVICS TIBOR)

Hiába vannak félelmetes rokonai,
a macska a hízelgés, a gyöngéd-
ség és a játékoság jelképe. Do-
rombolva bújik gazdájához, és nap-
hosszat mosdatja, dédelgeti kicsi-
nyeit. Tejfölös bajsza ne tévessen
meg, valójában ragadozó, éjjeli va-
dász. Ezért élesíti karmait a fák tör-
zén (vagy a bútorokon!), ezért oly
nesztelen és ügyes a mozgása.
Kitűnő tornász, és mindig a talpára
esik. Szeme elnyeli és visszaveri a
legkisebb fényt is, ezért világít a
sörtétben: macskaszem.

LÁSZLÓFFY ALADÁR REGGELI

Bemondták a rádióban,
hogy a kiscica okos.
Szuszogás egy marék hóban:
rózsaszín és harmatos
orrocskája nem szagolja,
fülecskéje most süket...
Talán álom-lakomára
hívták meg kisöccsüket
álom-utcán álom-macskák.
Tartják álom-háztetőn...
Egér nem jut minden este,
álom minden este jön.
Álom-vaj lehet a bajszán,
most ébred a kiscica.
Fehér mancsán álom-tejföl,
van mit nyalogatnia.

Közelében hagyhatod a
virsli-szagú reggelit –
még sohasem követett el
semmi bűnt ő reggel itt,
nem tehetett semmi rosszat:
álmában a cica jó.
Ablakból utcahosszat
most mondja a rádió.

LA FONTAINE

A KAKAS, A MACSKA ÉS AZ EGÉR

Világlátni ment egyszer az egérke.
A hegyen túl két állat jön feléje.
Két lábon jár, szivárványlik az egyik,
lába piros, feje búbján vereslik.

Iszonytató! Bezzeg kedves a másik,
bajsa alatt nyájas mosoly cicázik,
a bundája mintha volna bársonyból,
s hozzá milyen gyönyörűen dorombol!

Szól magában az egérke: “Be édes!”
Hajtaná is fejét már a szívéhez.
De a másik egy rettentőt rikácsol!
Az egérke majd kifut a világból.

Szedi lábát, rohan lélekszakadva.
Otthon lassan megnyugtattja az anyja,
s hogy a béke elárad az egérkén,
kérdi: “Mitől ijedtél meg, szegénykém?”

Mindent elmond egérke a mamának.
Az fölsikolt: “Ó, te csacsi kis állat!
Macskát láttál, fölfalt volna a ravasz,
ha nem riaszt el barátunk, a kakas.”

BENEDEK ELEK

AZ EGEREK GYŰLÉSE

Egyszer az egerek gyűlést tartottak. Felállt egy fiatal egér, Cincogó, s így szólt:

– Tudom én, hogy erősebb nálunk a macska. De ha egy akarattal szembeszállunk vele: sok egér macskát győz!

Harsogjon a trombita, peregjen a dob, ropogjon a puska, lobogjon a zászló! Menjünk a macska ellen!

Ez a beszéd nagyon tetszett az egereknek.

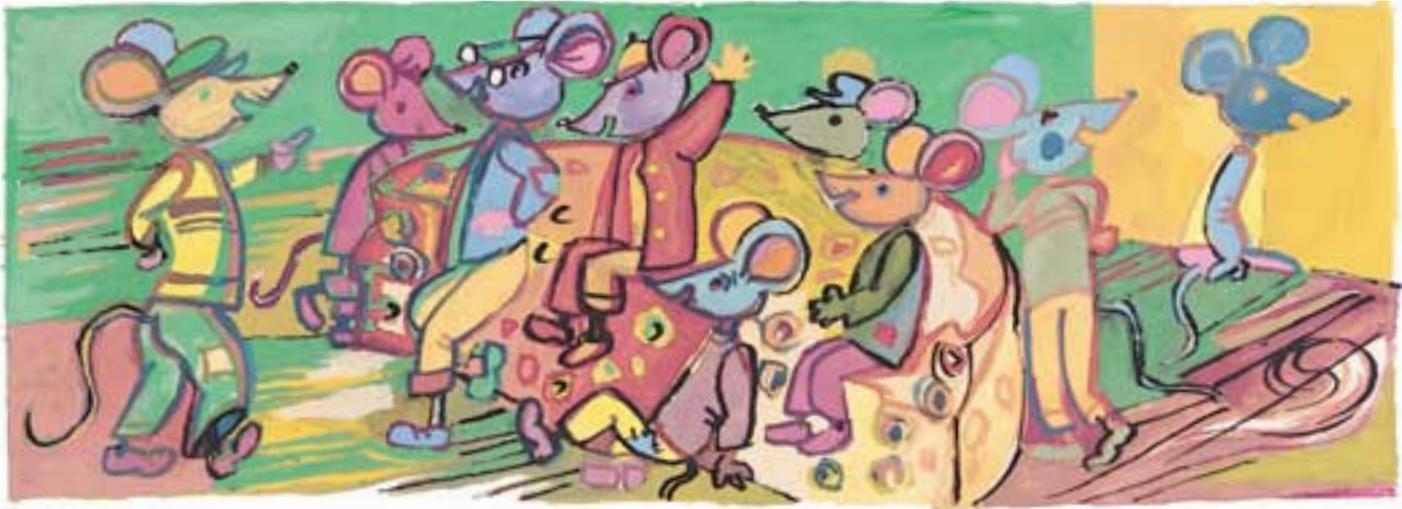
– Csatára! Csatára! – kia-

bálták.

– De – beszélt tovább Cincogó – tudok én egy könnyebb módot is.

– Halljuk! halljuk!

– Vegyünk egy csörgőt! Akasszuk a macska nyakába!

Mikor jön, mindjárt megtudjuk, mert csörög a csörgője. Akkor aztán: illa berek, nádak, erek! Futhatunk, ki merre lát, nem csíp el bennünket.

– Éljen! Éljen! – kiabálták az egerek.

Cincogót vállukra emelték, úgy hordozták körül. Okos fejét meg is koszorúzták.

Egyszerre elcsendesedett a sok egér, csupa szem, csupa fül lett mind. Egy pápaszemes, tudós egér így beszélt:

– Cincogó barátom sokáig éljen! Ő találta ki a csörgőt, ő akassza föl a macska nyakába! Hálás lesz érte az egerek nemzetsége!

– Én? – kiáltott Cincogó. – Én nem merem megtenni.

– Én se merem! Én se merem! – kiabált valamennyi.

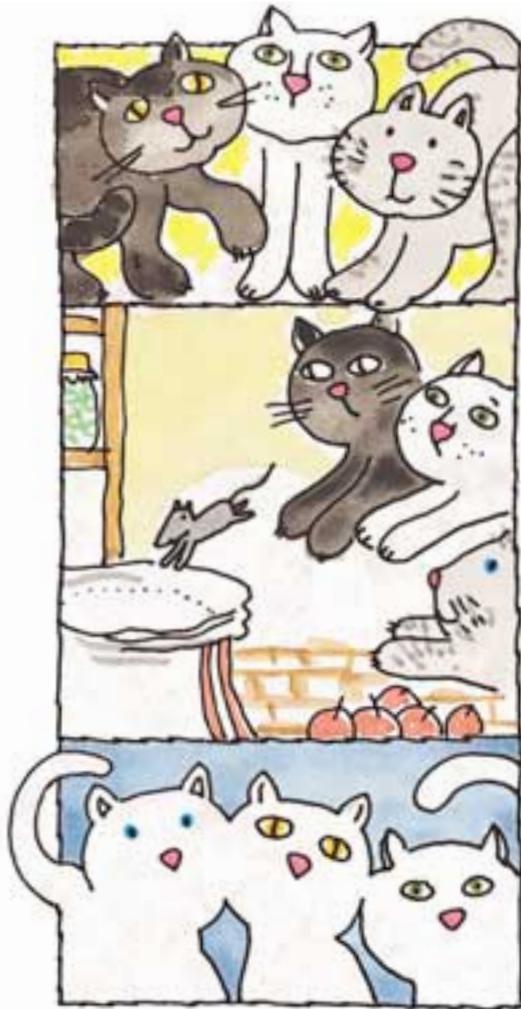
A macska ott kint ólál-

kodott. Uccu, hirtelen ott termett az egerek közt. Ki erre, ki arra futott, ahogy tudott, de azért a szájhős cincogót elcsípte.

– No, vitéz Cincogó, itt vagyok! Harsogjon a trombita, peregjen a dob, ropogjon a puská, lobogjon a zászló! Csátára, csátára! Hamm, bekaplak!

A HÁROM KISCICA

A képeket nézegetve
meséld el
a három kiscica kalandjait.

GRYLLUS VILMOS

HEGEDŰL A KISEGÉR

1. He-ge-dül a kis - e - gér, pen-get raj - ta,

Csel-lón ját-szik a macs-ka, vo - nó a far - ka.

2. Ez a csuda zenekar cincog, nyávog,
A lagziba a táncot csak erre járod.

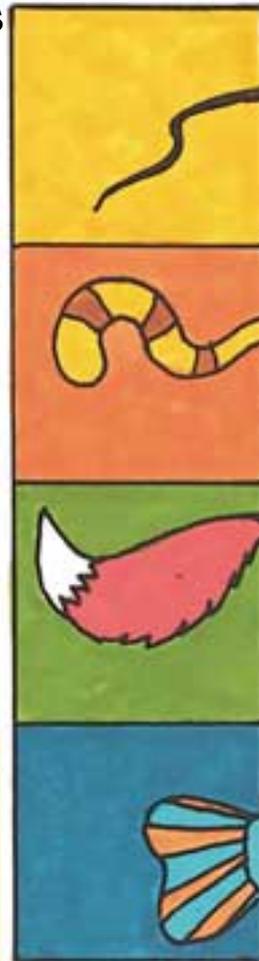
SZILÁGYI DOMOKOS

A CICÁM

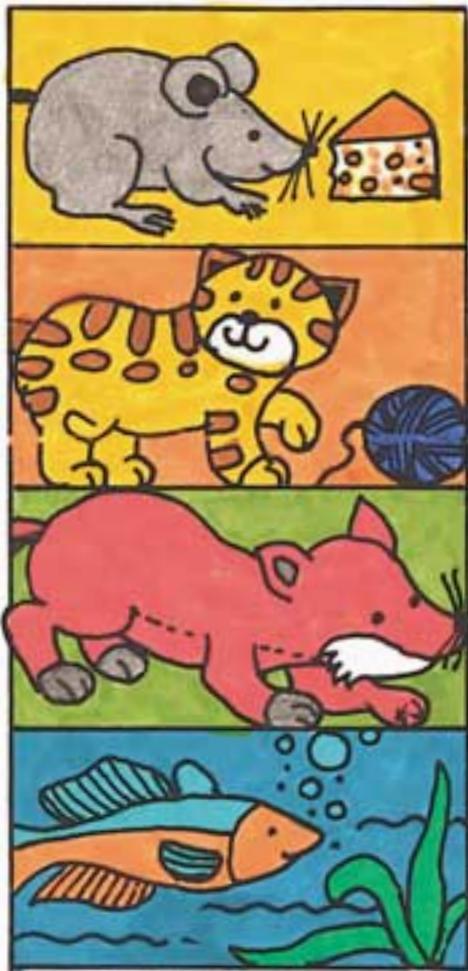
A cicám
megevett
tizenkét
egeret,
lefetyelte
a tejet
rája.

Most meg
verebek után
áhít
szeme meg a szája!

**Mielőtt lapoznál,
találd ki,
miféle farkak
pöndörödnek,
kunkorodnak itt.**

FORRÓ ÁGNES rajzai

ZÁGONI OLGA
**FÁBIÁN,
AZ ARANYOS**

Valaki egy reggel ajándé-
kot tett a Katiék ajtaja elé. Az
ajándék nyávogott. Anyu, apu,
nagymama, Kata és Öcsi na-
gyon meglepődött.

– Ha már itt van, hát hoz-
zuk be a melegbe – mondta
Kata.

– Ha már behoztuk, hát ad-
junk neki tejecskét – mondta
nagymama.

– Nevet is kéne adnunk ne-
ki – jegyezte meg Öcsi.

Fábián lett a cica neve.
Körbesétálta a szobát, kicsi-
hez, nagyhoz odadörgölözött,
hízelt. Mindenkihez volt
egy kedves nyávogása.

A baj akkor kezdődött, mi-

kor az íróasztalról leverte apu
szemüvegét, a nagymama kö-
tését lebontotta, kihalászta a
levesből a főtt húst, és meg-
ette.

– Ez egy neveletlen, pi-
masz macska – háborodott föl
apu. Kész! Vándorbotot akasz-
tunk a nyakába.

Öcsi szomorú volt, de ke-
resett egy díszes vándorbotot.
Kata pityergett, de szép tarisz-
nyát varrt, és tett bele sajtot,

kolbászt. Mindenki bánatos volt, de végül is Fábiánt vándorbotostól kitették az ajtó elé.

– Mihaszna macska, csak pusztított, mindent tönkretett – mondta apu, mikor kibújt reggel az ágyból. De akkor már mindenki a nagymama hangjára figyelt:

– Drága kis cicám, nagyon ügyes vagy. Ezért külön te-

jecskét kapsz.

Mire a család a konyhába ért, a kamraajtó előtt, mint egy diadalmas oroszlán ült Fábián. Előtte az áldozat: egy egér. Az az egér, aki a sajtot, a kolbászt nap mint nap megdézsmálta.

Ezek után Fábián ismét mindenki kedvence lett, és az is maradt az egerek bánatára, Öcsi és Kata örömére.

DRÉGELY LÁSZLÓ

MACSKAHÁZI BENEDEK

Macskaházi Benedek megfogott egy egeret, egér mondta: “Benedek, engedj már el engemet!” Nem engedte Benedek, hanem nagyot nevetett. “Ne neved ki, Benedek, megharapom kezedet!” Úgy megrémült Benedek, letette az egeret. Az egér jót nevetett – hoppon maradt Benedek.

KACOR KIRÁLY

Népmese

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy asszony, s annak egy macskája. Egy reggel is mind felnyalta a lábasból a tejet. Megharagudott az özvegyasszony, jól megverte, s elkergette a háztól. A macska elbujdosott a falu végére, s ott nagy szomorúan leült a híd mellé.

A híd végén ült egy róka is, lógatta a lompos farkát.

A róka sohasem látott macskát, a macska sohasem látott rókát. Mindegyik félt, egyik sem tudta, mit csináljon. Végére a róka szólalt meg:

– Ugyan, ha meg nem sérteném, nem mondaná meg az úr,

hogymiféle nemzetség?

– Én vagyok a Kacor király!

– Kacor király? Soha hírét sem hallottam!

– Bizony pedig hallhattad volna! Minden állatot meg tudok leckéztetni, olyan nagy a hatalmam.

Megszeppent a róka, s nagy

alázatosan kérte a macskát, hogy legyen a vendége egy kis csirkehúsrá. Elindultak hát a róka barlangjába. A macska hamar beletalálta magát a nagy uraságba, keveset szólt és sokat evett, ebéd után álmra dőlt, s azt parancsolta a rókának, ügyeljen, hogy senki se háborgassa, amíg alszik.

A róka kiállott a barlang szájához strázsálni. Éppen akkor ment el ott a kis nyúl.

– Hallod-e, te kis nyúl, itt ne járj, mert az én uram, a Kacor király alszik; ha kijő, majd nem tudod, merre szaladj; minden állatot megleckéztet, olyan nagy a hatalma!

Megijedt a kis nyúl, s egy tisztáson lekuporodva azon gondolkozott: “Ki lehet az a Kacor király? Soha hírét sem hallottam.”

Arra bódorgott egy medve is.

– Hallod-e, te medve! – kiált rá a strázsa. – Itt ne járj, mert az én uram, a Kacor király alszik, ha kijő, nem tudod, merre szaladj; minden állatot megleckéztet, olyan nagy a hatalma!

A medvének inába szállt a bátorsága, s szó nélkül visszavert a kis nyúlhoz. Ott találta a farkast és a varjút is.

– Ki lehet az a Kacor király? Soha hírét se hallottuk! – mondták mindnyájan. Abban állapotok meg, hogy meghívják ebédre. Mindjárt el is küldték a varjút, meghívni a vendéget a rókával együtt.

Bement a róka jelteni a dolgot a Kacor királynak. Kisvártatva ki is jött, tudtára adta a varjúnak, hogy a király szívesen fogadta a meghívást.

Mikor kész volt az ebéd, a

varjú elindult a vendégekért.

– Várj egy kicsit, mindjárt készen leszünk – mondta a róka –, csak még a bajszát pödri ki az én felséges uram.

S csakugyan, végre kijött a Kacor király. Lassan s nagy méltósággal lépdelt elől, de a varjút szemmel tartotta, mert félt tőle.

A varjú is szepegett, csak fél

szemmel mert reá tekinteni.

– Ott jön, ott jön! Jaj, istenem, merre fussak! – kiáltotta a kis nyúl, amint meglátta őket, s ijedtében nekifutott a tűznek.

Megpörkölte magát, s fordultában jól végigkarmolta a farkas képét. A farkas azt hitte, hogy ezt csak a medve tehetné véle, s ezért képen teremtette a medvét. A medve a kis nyúlnak akarta tovább adni az ütést, de a Kacor királyt találta el, ki épp akkor ért oda.

Mikor látta, hogy a fenséges Kacor királyt ütötte meg, úgy megrémült, hogy a nyaka közéd szedte a lábát. A kacor király meg attól ijedt meg, hogy így nyakon teremtették. Uzsgyi, ő is futóra! Elröppent ijedtében a varjú is.

Még most is menekülnek, ha meg nem álltak.

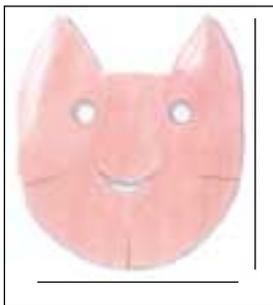

LÉVAY ERZSÉBET
**FARSANG
VAN**

Farsang van,
farsang van,
fánkillat a
szobában!

Ház előtt
tarka nép
zeneszóra
vígán lép!

Maskarás
emberek
búcsúztatják
a telet.

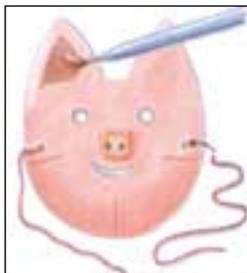

Tojástartó karton-
jából vágd ki egy
tojás helyét. Fesd be,
s ragaszd
fel turcsi orrnak.

Vágd be a három szabás-
vonalat. Kb. 1,5 cm -es
átfedéssel ragaszd
egymásra a két szélét.
Gémkapoccsal rögzítsd,
amíg megszárad.

Fesd sötétebb
rózsaszínűre a fülek
belsejét. Két kis
lyukon át fűzz
szalagot – ezzel
fogod hátul
megkötni az álarcot.

Hasonlóképpen készül a madáralarc is.
Csőrnek a tojástartó hegyes részét hasz-
nálod, a “fejtollak” szélét vágdod be.

MÉSZELY JÓZSEF

FARSANG FARKA MA VAGYON...

Farsang farka ma vagyon,
ma vagyon,
Ne ülünk hát a fagyon,
a fagyon!
Szoknyát vettünk, ropogóst,
forogóst,
Táncot ropjunk, kopogóst,
dobogóst.
Rózsát nevet az ajkunk,
az ajkunk,
Messze hallik a dalunk,
a dalunk.

Petrezselymet árulók,
bámulók,
Fel a táncra ácsorgók,
bácsorgók!
Ne várjátok a papot,
a papot,
Nem kurtíthat farsangot,
farsangot!

MÜLLER KATI rajza

A sárkány fogai közül kukucskál ki a jelmez viselője. Feje papírhengerből, farka körcekből szabott, kúppá varrt és kitömött anyagból készül. Piros anyagból vagy papírból kivágott, fogazott, fejtől a farkáig felfércelt csík díszíti a hátát.

Na, ezt is megérhettük – ránk köszöntött február hónapja is a tél utolsó igazi próbálkozásaival, hogy visszahódítsa magának a Földet. Ez csak ideig-óráig sikerülhet neki, meglátjátok. Hogy meddig – attól függ, milyen idő lesz február 2-án. Majd Mac-kóék mondják meg, hogy utána mi következik: ha az ereszmásodikán megcseppen, akkor visszabújnak, mert tart még a tél!

Hát arra kérlek, figyeljétek Ti is az időjárást, de ha enyhe lesz, ne tegyetek úgy, mint a Mackó, nehogy lebújjatok szunyókálni, Ebadtái, hanem

legyetek szorgalmasak, siesetek az oviba-iskolába, ott-hon pedig, ha lehet, segítetek egy-egy kicsit Szüleiteknek.

Nem úgy, mint az én lelki barátom, Kukucsi. Ő ugyanis egész télen alszik. Télen? Még március felét is átalussza, csak úgy déltájt ébred fel, ahogy mondani szokta “fogyasztani valamit”.

De Tipetupa, az én Kedves Feleségem, ő bezzeg nem lustálkodik – még tőlem is sajnálja a délutáni szundit. Egyfolytában takarítunk-rendezünk, készülünk a gyönyörű Tavaszra, amelyik még messze van ugyan, de nem nagyon.

Rég nem láttam Erdész Bácsi kutyáját, az én jó barátomat – Bográcsot. Nem tudjátok, nem esett-e valami baja? Félek, hogy túl bátor volt –

és széttépték a farkasok. Aggódom érte. Madár tudhat valamit, mert hallgat, Nyúl pedig csak pityereg magában. Egyébként Farkast se láttam, biztosan lepuffantotta Erdész Bácsi az egész nemzetséget, mert nagyon nem szereti.

Minap meglátogatott Vadmalac. Hozott édesgyökeret, még a fagyos földből is kitérta nekem – hát nem kedves?

El ne felejtsem: az utóbbi időben többen is megkértek, “tegyem be” – egyébként nagyon kedves – rajzukat a lapba. Drága jó barátaim, megírtam már sokszor – én semmit se tehetek be a lapba, mert ez nem az én dolgom: ezt Szerkesztő Nénik-Bácsik intézik. Nekik írtatok hát, Őket kérjétek ilyesmire. Én csak annyit tudok, hogy igen-igen sok

rajzot kapnak, Nekik sem könnyű válogatni, szegényeknek.

Egyébként – ugye mindenki kapott választ a levelére? Nagyon-nagyon vigyázzatok: leveleiteken ott legyen (mármint a borítékon) a pontos címeteket is!

Írjatok hát. Hogy teltezik a szép tél, biztosan jobban szeretitek, mint én – aki túl kicsi vagyok az ilyen nagy fagyokhoz!

Melyhez hasonló jókat,

CSIPIKE

1999-ES PÁLYÁZATUNK GYŐZTESEI

VERS

I. díj Zolya Tibor, Oltszakadát

II. díj Lőcsey Zsolt, Szaniszló
Varga Sándor György, Diószeg

III. díj

Molnár Dorottya, Zerénd
Márton Emese,
Csíkszentdomokos

Dicséret

Kovács Izabella, Olthévíz
Karácsony László, Csikmenaság

MESE

I. díj Jeney Zsolt, Marosvásárhely

II. díj Kuhn Thomas, Temesvár

III. díj Réman Zsófia, Kolozsvár
Szabó Batancs Melinda,
Szabadka

RAJZ

I. díj Magyar Lóránt, Csíkszereda

II. díj Țepuc Ottó, Csíkszereda
Barabás Ferenc,
Sepsiszentgyörgy

III. díj Birton Örs, Gyulakuta
Kiss Kinga, Felsőboldogfalva

Dicséret

Rend Melitta, Margitta
Szász Norbert Attila, Gyulakuta

Címlap:
Mezei Zsófia,
Kolozsvár
Hátlap:
BAK SÁRA

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XXI. évfolyam. 232. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft.
Szerkesztik: ZSIGMOND EMESE (főszerkesztő), VENCZEL JÁNOS (képszerkesztő), MÜLLER KATI.
A szerkesztőség postacíme: 3400 Cluj, Str. L. Rebreanu Nr. 58. ap. 28. C.P. 137. Telefon/Fax: 064/141323. E-mail: napsugar@mail.dntcj.ro
Megrendelhető a szerkesztőség címén. **A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: Cont 2511.1-569.1/ROL. B.C.R., SUC. CLUJ S.C. NAPSUGÁR - EDITURA S.R.L. Készült a kolozsvári TIPOHOLDING Rt. Nyomdájában.**
ISSN 1221-776x.

Ára 4500 lej

Van nekem egy cicám,
Úgy hívják, hogy Cirmos.
Olyan fényes, fekete,
Mint a kályha teteje.

Márton Zsolt, Zetelaka

Az én cicám neve Bence,
Az örömöm megvan benne.
Minden reggel korán kel,
s van, mikor egeret lel.

Az én cicám neve Bence,
ma is az egeret leste.
Meg is lelte őt a lyukban,
meg is ette azon nyomban.

András Tímea, Szatmárnémeti

18 Czanpó Melinda, Kőkös

AZ ÉN CICÁM

Szász Sanyika, Beresztelke

A négy macska

Egyszer volt négy kicsi macska. A gazdájuk, egy nagyon fősvény öregasszony egy héten egyszer adott nekik egy kicsi darab száraz kenyeret. A szegény kis macskák olyan soványak voltak, mint négy szalmaszál. Elindultak világgá. Egy kislányka megtalálta, puha pokrócba tette, és jól tartotta őket. A kis macskák úgy ettek, mint a farkasok.

Ma is élnek, ha meg nem haltak. Itt a vége, fuss el véle.

**Csatlós Csilla Editke,
Székelyvaja**

Van nekem egy kiscicám,
Az ő neve Tomi.

Imádja a tejecskét
És egeret fogni.

Szereti a fogócskát,
Labda után futni,
Fára mászni, tetőn járni,
Gazditól elbújni.

Ő a legjobb barátom,
Kedves kispajtásom,
Suli után, matek után
Mindig vele játszom.

**Kása-Balogh Henrietta,
Szatmárnémeti**

Gönczi Ingrid,
Zsobok

Peti, az irigy kandúr

Volt egyszer egy szép kandúrmacska. Peti volt a neve. Aludt, evett, játszott, sétált. Semmi rosszat nem csinált.

Egyik nap Mária néni, a gazdája egy kiscicával tért haza. Peti azután megváltozott, mert Riki, a kiscica nem hagyta békén. Riki még kicsi volt és játékos. Peti már kinőtte a játékot, nem szeretett játszani, más cicákkal meg különösen nem.

Mária néni csak Rikivel játszott. Peti magányos lett! Szerencsére Mária néni

észrevette Peti magányosságát, és ezután mindkét macskával egyformán bánt. És Peti ezt gondolta:

– Kicsivel és naggyal egyformán bánni. Így az igazságos! A kicsi most még aranyos, de mikor nagyobb lesz, ő sem lesz ilyen aranyos.

Tárkányi Ildikó,
Kolozsvár

Birton Örs,
Gyulakuta

A vonalak mentén hajtogass legyezőt a képből. Ha balról nézed vau, ha jobbról nézed, miáu.